

[Inge Krogh.]

altså være andre steder, man rationaliserer, og man kunne tænke sig, at man kunne se på personalet på posthusene — man ved erfaringsmæssigt, at der på visse tidspunkter og visse dage kun er få ekspeditioner — altså se på, om det var muligt da at indskrænke personalet, eventuelt ved hjælp af halvtidsansættelser eller andre deltidansættelser.

Jeg vil anføre det mest væsentlige her, som har optaget os meget, bl.a. forhøjelserne af bladtaksterne og specielt forhøjelsen af dagbladstaksterne. De har ikke været forhøjet siden 1964, og bladbesørgelsen giver et underskud på ca. 170 mill. kr. Nu er der altså foreslået en forhøjelse, der andrager ca. 70 pct. i løbet af 4 år, dvs. det vil ikke komme til at dække underskuddet. Taksterne for dagbladene er selvfølgelig sådan indrettet, at de stiger noget, efter som bladet bliver tungere, men jeg synes, der er noget, man må tænke på her, og det er de små dagblade og de mellemstore dagblade, dagblade, som meget ofte har et ganske specielt budskab; vi kan nævne forskellige: Kristeligt Dagblad, Land og Folk og Information og andre, som er med til at danne en mening i vort samfund.

Jeg vil foreslå, at der netop for de mindre blade blev en forholdsvis mindre takst. Vi kan anføre herfor, at det ikke er så vanskeligt for postbuddet at tage disse små eller halvstore blade med, og det stof, der er i de blade, der ikke er så store, er væsentlig journalistisk stof. Tager vi de større blade, de tungere blade, er det, der giver dem overvægten, for en meget stor del annoncer, og annoncer er noget, som aviserne tjener på i forvejen. Vi vil altså foreslå en forholdsvis lille takst for de mellemstore og små blade.

Nu drives postvæsenet kommercielt, og der er rabat på store forsendelser, og det er der også talt om at der skulle være ved distribution af dagblade. Nu ved jeg ikke, hvordan den rabat skal ordnes, men er det en kvantumsrabat, vil det igen være sådan, at de dagblade, som klarer sig godt, formentlig vil få den største rabat, og de dagblade, som har kvaler, får mindre rabat. Jeg vil foreslå, at vi ser på det i udvalget.

I øvrigt kan jeg sige, at vi glæder os til at gå ind i et arbejde om dette problem.

Fuglsang (DKP):

For os er der ligesom noget selvmodsiggende i, at nu har man her i folketinget og fra regeringens side beskæftiget sig meget med nødvendigheden af at bekæmpe inflationen, at standse prisstigninger osv., og så går man, bl. a. med dette forslag, selv i spidsen med en takstforhøjelse, som uvægerlig ud over sin egen prisforhøjelse vil medføre en kædereaktion af andre prisstigninger.

Det er jo ikke sådan, at postvæsenet hidtil har haltet bagefter den yderligere udvikling. Nu vil man forhøje portoen for et almindeligt brev indtil 20 g fra 70 til 90 øre. Endnu indtil 1950 kunne man sende et sådant brev for 20 øre, så steg det gradvis år for år 20 øre, 25 øre, 30 øre, 35 øre, og nu skal portoen altså have denne tand fra 70 øre til 90 øre. Og dette samtidig med at teknikken stiger, samtidig med at der gennemføres rationaliseringer, for sådanne er jo gennemført — og samtidig med dette må man konstatere en ringere service, en ringere postbesørgelse. Det er f. eks. i min hjemby, Ålborg, sådan, at man skal ikke så forfærdelig langt væk fra centrum, inden man må nøjes med én daglig omdeling, og sådan, at hvis f. eks. trafikforholdene ikke tillader københavneraviserne at komme ind tidligt om morgenen, får modtagerne først dem og tilsvarende post dagen efter. Samtidig er der altså gennem rationaliseringen stillet betydeligt stigende krav til personalet. Man taler om underskud, men det er jo trods alt sådan, at postvæsenet — og jeg vil immervæk tillade mig at betragte det som en helhed — ikke er nogen underskudsforretning. Ganske vist falder overskuddet regnskabsmæssigt, men som årsag hertil nævnes bl. a., at forrentning og afskrivninger vokser i betydelig grad.

Jeg vil som de andre ordførere sige et par ord om det særlige kapitel, der hedder avisportoen. Vi kan selvfølgelig kun være glade ved, at den nuværende minister lempet på det balstyrige forslag, som hans forgænger, hr. Kampmann, fremsatte, efter hvilket avisportoen i løbet af 1½ år skulle stige ikke mindre end 283 pct. Det var et forslag, som man uden videre kunne betegne som et overlagt mordforsøg på en række mindre aviser og dermed et væsentligt indgreb i ytringsfriheden, og det er vel i nogen grad